

ταῦτα. Ἐν τῶν κυριωτέρων ποιημάτων αὐτοῦ ἐπιγράφεται «Νησιωτικὰ ἔπη».

Ἐπίσης δὲ μᾶλλον πρὸς ἀρχαίαν φράσιν ἀποκλίνει καὶ ὁ ἐκ Θράκης Σταυρίδης, οὗ τὰ ἐπικά δοκίμια ὁ «Σκενδερβέης» καὶ ὁ «Ἀρματωλὸς» οὗ μικρὰ ὑπέσχοντο διὰ τὸ μέλλον, ἂν ἐξηκολούθει τὴν Μοῦσαν καλλιεργῶν.

Ἀναγκαζόμενοι δ' εἰς τοὺς ἐπισημοτέρους νὰ περιορισθῶμεν, παραλείπομεν ἄλλους, ὧν τὰ ἔργα, τὰ μὲν ἤττονος εἰσὶν ἀξίας, τὰ δέ, διὰ πρωτότυπον ἐθνικὴν φιλολογίαν, εἰσὶν ἤττον χαρακτηριστικά, ἧ δὲν ἔφθασαν εἰσέτι εἰς τὴν ὠριμότητα, ἐφ' ἧς θέλει ἀναθάλει πᾶσα αὐτῆς ἡ ἐντέλεια. Ὅτι δὲ ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν δὲν εἶναι εὐκαταφρόνητος, ἀρκεῖ νὰ μνημονευθῇ εἰς ἀπόδειξιν ὁ τῶν γραψάντων δράματα, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἤττον τοῦ ὀνόματος ἄξια, ὑπερβαίνων τοὺς ἐννενήκοντα.

Πολλοὶ δ' εἰσὶ καὶ οἱ ξένα ποιήματα ἐμμέτρως μεταφράσαντες, ἐν οἷς εὐφῆμως πρέπει νὰ μνημονευθῶσιν ὁ τὸν «Δάντην» μεταγλωττίσας Κ. Μοῦσοῦρος, πρέσβυς τῆς Πύλης ἐν Λονδίῳ, ὁ εὐφυῆς μεταφραστὴς κωμωδιῶν τοῦ Μολιέρου Σκυλίτσης ὁ Ἰσιδωρίδης, ὁ Προ-